

var Spørgsmaal om Kvindernes Valgret. Jeg indrømmer, at rent principielt stod Kvindernes Valgret for mig som en daarlig Ting. Paa den anden Side fandt jeg det logisk, at gifte Kvinder fik Valgret, men af den Grund, at jeg overhovedet fandt det galt, at Kvinderne fik Valgret, maatte jeg stemme imod de gifte Kvinders Valgret for at begrænse Ondet. Jeg antager, at Landstingets Holdning er en lignende i denne Sag. Det ærede Medlem for Storeheddinge erklærede dernæst, at det ikke var rigtigt, naar jeg siger, at Juryen ikke kender Sagen og ikke kender Personerne. Jeg skal blot gentage, at det Kendskab, man erhverver sig ved Retsforhandlingernes Begyndelse, som maaske kun varer en halv Dag, er intet Kendskab; dertil er det for overfladisk og beror for meget paa Tilfældigheder.

Med Hensyn til Sagføreren, der skal antages straks, talte det ærede Medlem jo meget smukt og nævnte bl. a., at afdøde Højesteretssagfører Salomon var Defensor i Alma Bondesens Sag. Ja, nu var det jo for det første, da Sagen skulde gaa til Højesteret, ret rimeligt, at det blev en Højesteretssagfører, og da Højesteretssagførerne med enkelte Undtagelser gennemgaaende ere meget dygtige Mænd, kunde det ikke undgaas, at det blev en fremragende Forsvarer. Det maa imidlertid erindres, at da afdøde Højesteretssagfører Salomon begyndte at interessere sig for Sagen, havde den allerede, takket være det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), faaet en vis Notorietet, den Omtale og Berømmelse, som lokker en Sagfører. Jeg paastaar ikke, at Sagførerne altid lokkes af Penge, jeg tror, at man kan sige, at de ogsaa lade sig lede af de Motiver, som paavirke os andre. Naar imidlertid det ærede Medlem henviser til, at der i Reglen vil beskikkes en Defensor, kan jeg kun sige, at det ærede Medlem ved jo lige saa godt som eller langt bedre end jeg, hvad den beskikkede Defensor egentlig er værd. Enten faar man en Mand, som ikke har haft tilstrækkeligt med Sagen at gøre — hvad tror man, han bryder sig om en sølle Arrestant? — det har han ikke Tid til, eller ogsaa vil det være en fremragende og dygtig Mand, men han har heller ikke Tid til det. Derfor tror jeg, at den, der er rigest, vil forstaa at skaffe sig den bedste Defensor, eventuelt ved privat at engagere en saadan. Jeg er ingenlunde bleven overbevist af de Ytringer, der ere faldne her fra forskellige Sider. Da jeg ikke er Jurist, kunne de Herrer sikkert

have grebet mig i Fejltagelser paa et eller andet Punkt, det skal jeg gerne indrømme. Maaske der kan være en enkelt Paragraf, som jeg ikke kendte, men jeg maa dog sige, at jeg selvfølgelig har gennemlæst Retsreformforslaget baade i den ene og den anden Affattelse, inden jeg udtalte mig om det her. Men, som sagt, med Hensyn til selve Princippet have de Herrer ikke paa noget som helst Punkt med deres Ord overbevist mig og heller ikke dem, der have samme Opfattelse som jeg. Det, som de Herrer have paastaaet, er smukt, godt og nydeligt, det har Aarhundreders Hævd, men ærlig talt, det er ikke tilstrækkeligt.

Jeg skal nu vende mig til de to socialdemokratiske Medlemmer, der ogsaa talte imod mig, og som jo ere en Art Socialdemokraternes Jurister. Jeg skal først vende mig til det ærede Medlem for Aarhus (Sabroe), der begyndte med at rose den Mand, der før mig havde den Ære at repræsentere Københavns 4de Valgkreds. Det glæder mig, jeg kan intet have imod at høre denne Ros — de mortuis nil nisi bene. (*Stemmer*: Kunne vi ikke faa det paa Dansk?) Jeg læser undertiden Latin i „Social-Demokraten“, saa jeg behøver ikke at oversætte det; for øvrigt staar der et Leksikon der henne. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) udtalte sig meget stærkt. Han begyndte med at udtrykke sin Paaskønnelse af, at jeg havde rost ham for Logik. Jeg staar ved det, men jeg beklager selvfølgelig meget, at den Logik, som det ærede Medlem har vist, han kunde have og som han meget ofte bruger i en mindre god Sags Tjeneste, i Dag helt har forladt ham, og at han i Stedet for at komme med logiske Undersøgelser og Gengivelser nøjedes med at tale, som om han stod paa et Folkemøde. Han appellerede her til Medlemmernes Instinkter i en saadan Grad, at det sikkert vil være forgæves i denne Sal. Det ærede Medlem appellerede til Følelser og Stemninger, og talte med dirrende Tonefald, som det ærede Medlem saa ofte gør, og hvad der egentlig klæder ham ganske henrivende. Det ærede Medlem begyndte med at misforstaa mig — det gør det ærede Medlem undertiden. Han fremdrog den Udtalelse af mig, at enhver Dommer er et Gennemsnitsmenneske og derfor let kunde faa en Art Højhedsvanvid — hvad ogsaa Rigsdagsmænd undertiden kunne faa — og betragte sig som staaende saa højt, at han vilde føle en eventuel Krænkelser ikke som en Krænkelser af sin lille Person, men som en